

Slovenska Krajina.

Turnišče. Dne 13. marca je izdihnil po dolgotrajni in zavrtni bolezni jetiki mlad moč in oče poldrugo leto starega otroka, Horvat Jože, po domače Poldijev, v 26. letu starosti. Pokojni Horvat je iskal zdravniške pomoči na Golniku, potem na Klenovniku, toda nikjer niso mogli ozdraviti zavrtni bolezni. Pokojnik je bil tihe in mirne narave. Z vsa silo se je oklepal življenja in bil je priden in delaven. Po poklicu je bil čevljar, vendar pa je kmalu moral opustiti obrt radi slabega zdravja. Pogreb se je vršil 14. t. m. ob veliki udeležbi ljudstva in domačih gospodov duhovnikov. Prihital je k pogrebu tudi svak pokojnega Horvata, g. Joško Vojkovič, soboški kaplan, in tudi g. Kolenc Fr., tajnik KA v Mariboru. Skoro nobeno oko ni bilo suho ob pogledu na mlado vdovo Miciko in otroka. Pokojniku sveti večna luč, preostalih naše iskreno sožalje! — Smrt je pobrala Ano Klčko, po domače Rosekovo, zelo naglo. Predpoldne je še prala perilo, popoldne pa ji je nadoma postalo slabo in začutila je močne bolečine okrog srca. Sledila je kap, še preden je prišel zdravnik k hiši. Mučila se je celo noč in drugo jutro je izdahnila dušo v naročje Vsemogočnega. Pokojnica je bila tiha žena, mirna in pobožna. Skromna na zunan, a bogata na duši, je živela v krogu svojcev. Pogreba se je udeležilo veliko ljudi in so tako pokazali spoštovanje do pokojnice. Bog ji daj večni mir!

Gomilice. Komaj tri meseci so minili, ko se je preselil k Bogu Fr. Dominko, vnet bralec »Slovenskega gospodarja«. In zopet se je smrt oglašila pri Dominkovih in pobrala gospodinjjo, ženo pokojnega Dominka, Marijo Dominko, v starosti 58 let. Bila je dobra mati svojim otrokom, pobožna in krščanska žena in vnetja za vsako dobro stvar med našim ljudstvom. S svojim zglednim življenjem je vzgojila svoje otroke v krščanskem duhu. Za njo žalujejo otroci, med drugimi g. Dominko, turniški organist in naš vnet bralec. Pokojnici bodi Bog dober plačnik za njeno vzorno življenje, otrokom pa, ki žalujejo za svojo dobro mamico, naše iskreno sožalje!

Lendava. Tragična smrt našega občinskega delovodje g. Lenčeka, ki je tako nenadoma preminil v Ljubljani, je zbudila splošno sočustvanje po Lendavi. Bodi dobi Bog prijaznemu in

vedno veselemu družabniku milostljiv! — Kakor znano, imamo Lendavčani električni tok tudi po dnevu. Kranjske deželne elektrarne so nam ga napeljale iz Murskega Središča. Vsi smo bili veseli tega napredka. Električni tok pa je zelo slab, kar se čuti zlasti zvečer. Posebno so pa prizadeti posestniki radia na direktni priključek. V času, ko bi rabili najbolj električni tok, ga ni. Zato je nujno, da se merodajni činitelji pobrigajo in ga popravijo, ker je to stanje nevzdržno. Pred napeljavo električnega toka iz Murskega Središča je bilo veliko boljše in če ne gre drugače, naj se vpostavi prejšnje stanje, kar nam je veliko bolj ugajalo.

Črenšovci. Prosvetno društvo je vprizorilo v četrtek na praznik sv. Jožefa v dvorani Našega doma pretresljivo dramo iz svetovne vojne »Anjega nis«. Dvorana je bila nabito polna, kakor že dolgo ne. Igralci so vloge dobro rešili. Mnogim so privrele solze v oči, ko so gledali na odru dogodke, ki so se vršili v svetovni vojni. Želimo več takih prireditev.

Črenšovci. Križ, katerega so 23. februarja podrlji vozniki s svati, še do danes ni gotov. Želimo, da se križ čimprej postavi.

Goričko. Naše gornje Prekmurje ne more prehraniti vseh prebivalcev, ki so raztreseni po sicer lepem, a siromašnem Goričkem. Tisoče in tisoče delavcev gre letno s trebuhom za kruhom. Prejšnja leta je delavcev primanjkovalo, a zdaj že nekaj let sem ne morejo dobiti vsi dela. Letos je v Belju le 970 mest na razpolago in skoraj toliko tudi na privatnih veleposestvih, dosti jih je sicer tudi v Franciji, vendar pa je vse to malo z ozirom na število 10.000, kolikor delavcev namreč lahko da naša Krajina. Večina sezonskih delavcev je z Gornjega Prekmurja. V Franciji zaslužijo naši dobri delavci na sezonskem delu v šestih mesecih tudi do 6000 Din in še več, dočim so v Belju redki tisti delavci, ki bi v istem času zaslužili 2000 Din. Palirji (najemniki delavcev) so prosili za zvišanje delavskih plač, pa se uprava državnega veleposvetstva za to niti zmenila ni. Hrana je sicer obilna in ne preslaba. Nekateri marofi so nemoralno blato za naše delavce, večina jih gre pod 20 let starih. V verskem oziru je slabo preskrbljeno za delavce in dolžnost uprave bi bila, da bi nudila delavcem tudi priliko za izpolnjevanje verskih dolžnosti.

Oglašje se registrirano pod št. 51. 1932 od 11. XII. 1934.

Sv. Sebeščan. Naša gorata župnija šteje le okrog 180 družin in zanimivo je, pogledati statistiko časopisja v naši fari. Naši kmečki ljudje dnevnikov nimajo. Tednikov je: 35 »Slovenskih gospodarjev«, 28 »Novine«, 10 »Murskih krajin«, 7 »Domovine« in mesečna lista: 62 »Marijinih listov« in 15 »Glasnikov«. Tako ima skoro vsaka peta družina »Slovenskega gospodarja« in skoraj vsaka druga katoliški mesečnik. Največ naročnikov je letos pridobil »Slovenski gospodar«, ki je imel lani v naši fari le 6 naročnikov, »Novine« je lani bilo 56, pa je predvsem radi krize polovico naročnikov odpadlo, v celoti pa je letos več katoliških tednikov. »Marijinih listov« je lani bilo 80, pa na račun »Glasnika« je nekaj naročnikov odpadlo. Precej naročnikov je zgubila »Domovina« in nekaj tudi »Murska krajina«, teh dveh listov tudi protestanti ne naročajo.

Ali si že obnovil naročnino?

„Slov. Gospodar“ stane :

celoletno Din 32.—
polletno Din 16.—
četrtletno Din 9.—

Angleži so ostavili Abesince.

Povsem jasno znamenje, da so se postavili Angleži na stran Italijanov, je dejstvo, da je večina angleškega brodogojstva, ki je radi italijansko - abesinskega spora križarilo po Sredozemskem morju, odplula 16. marca v smeri proti Angliji. V Gibraltarju je ostalo samo nekaj manjših edinic angleškega brodogojstva.

Kako močni so še Abesinci?

Po italijanskih poročilih razpolagajo še Abesinci kljub porazom z naslednjimi silami: Na severni fronti je sedaj 35.000 Amharcev pod poveljstvom dedžasasa Aleja, nad 40.000

Očetov greh.

Na pustno nedeljo se je torej pomikala skozi vas vrsta pustov, ki so piskali in čindrali. Za seboj so vlekli sani z velikim napisom: Skopuh. Na teh je bila stara skrinja, na tej pa je sedel nekdo, ki je bil čisto Tevžu podoben. Lasje so mu štrleli pokonci, z rokami je grabil po zraku, tlačil papirje in novce pod se v skrinjo, pa zopet lovil in hlastal okoli sebe. Za sanmi pa je tekel nekdo, podoben Marti; ta je metala poljube za »Tevžem«, širila roke za njim, da bi ga objela, »Tevž« pa »jo« je odrival, suval in potiskal, da je padala v sneg, vstajala, hreščala in zaman prosila, kajti »on« jo je s pestmi podil.

Z divjim tuljenjem in krohotom so se podili po cesti. Tu pa tam kateri, ki je stal pred hišo, je še vprašal, kaj naj spaka na saneh pomeni; drugi so mu pošepetali na uho — in od ust do ust je šel smeh: Tevž in Marta...

Tevž je bil še pri Hiršlerjevi žagi. Čul je trušč in hrušč, ni pa slutil, da velja njemu. Neki fantič je pritekel in mu smeje se povedal, kaj se na vasi godi. Pribledel je, potem pa mu je divje zagorelo v očeh. Vrgel je cepin in zdirjal na vas; krik in vik mu je kazal smer, kam mora.

Na kraju vasi so se pusti ustavili in še huje uganjali svoje burke. Iznenada ko iz tal je stopil

12 Tevž med nje. Prestrašen klic je zadonel, koj nato pa krohot in zbadljivke brez konca.

Ko je zagledal Tevž našemljeno podobo Martino, ga je zasrbelo v prstih. Trenotek ga je zadržala misel, da je to ženska. Toda dejal si je, da bo fant, ki se je tako našemil. S hitrim mahom je utrgal krinko z obraza in res: spoznal je nekega oferškega sina, kateremu je bil nekoč posodil nekaj denarja. »A tako, pobič, ti si!« je vpil, »tebe si bom zapomnil, smrkovec smrkovi!« šestkrat, sedemkrat ga je s krinko oplazil za ušesi, da je kar pokalo. Potem se je obrnil k onemu, ki je bil kot Tevž napravljen. Blazinov je bil! Ta je vedel, da Tevžu ni kos; zaradi tega je skočil s sani in jo urno popihal, pri tem pa si skrival obraz. Zdaj je navalila cela tropa pustov na Tevža. Prvega je v prsa, da je omahnil, drugega in tretjega je tresnil na levo in desno v sneg, da sta obležala. Zdaj je na vseh koncih zavrelo. Od vseh strani so ga obkolili. Stal je med njimi, stiskal pesti in sipal ogenj iz oči. Nobeden si ga ni upal prijeti. Ker pa jih je bilo le preveč, bi ga bili gotovo dali.

Nepričakovano je prišla pomoč. Zvonikova dva, Marka in Luka, sta bila tudi prišla gledat, ko sta čula, da uganjajo na vasi neke pustne burke. Za priči sta morala biti, ko je bila njuna sestra vaščanom v zasmeh. Dolgo sta požirala. Ko pa sta videla Tevža, kako se je postavil, se tudi onadva nista več mogla premagati. Kakor na povelje sta izdrla iz

DRUŠTVENE VESTI

Selnica ob Dravi. Igra za matere bo v nedeljo 29. marca, ob treh popoldne v čitalniških prostorih.

Ljutomer. Prosvetno društvo zaključilo letošnjo gledališko sezono s kratno predstavo izvirne slovenske drame »Mutek osojski«. Rokopis je Prosvetnemu društvu odstopil pisatelj g. Anton Brumen iz Maribora, doma iz sosednega Sv. Križa pri Ljutomeru. Pisatelj se na tiho nedeljo predstave tudi sam udeleži. Za Ljutomer bo prva predstava na črno soboto zvečer ob 8. uri, tretja pa na cvetno nedeljo tudi popoldne.

Smartno pri Velenju. Naše prosvetno društvo je vstalo k res novemu življenju. V letošnjem zimskem času smo imeli že tri igre in tri podučna skioptična predavanja. Za velikonočno naši igralci pripravljajo novo, sodobno igro. Vabimo vse naše okoličane, da pristopajo kot člani k našemu društvu.

Vojnik. Gotovo je še vsem Vojničanom v živem spominu »Pasijon«, ki ga je naše Prosvetno društvo leta 1931 štirikrat predstavljalo. Letos nam hoče za velikonočno zopet nekaj sličnega pokazati in sicer »Velikonočno igro«, ki se bo uredvala na cvetno nedeljo 5. aprila.

Podčetrtak. S spomladjo se ni vrnilo novo življenje samo v naravo, temveč se je oživilo

Cementni izdelki, umetni kamen

asfaltiranje, ksilolit, teraco in drugi tlaki,
„Gradivo“ d. z. o. z., preje C. Pickel
Maribor, Koroščeva ulica 39. — Telefon 2039.

življenje tudi med nami. Novo življenje je v izobraževalnem društvu. Ob novem letu je imelo društvo dobro obiskan občni zbor in je število udov z naraščanjem narastlo nad 70. Ustanovilo si je društvo novo knjižnico, ki je vsebovala prej nekaj starih knjig, ki jih nikdo ni čital. V par tednih si je društvo nabavilo do 70 dobrih knjig, veliko jih je novih. Prejelo je v dar od sestrskega bralnega društva pri Sv. Križu pri Rogaški Slatini okoli 70 dobrih knjig, za kar mu bodi izrečena javna zahvala. Mladina od tega časa vsako nedeljo pridno sega po knjigah in jih čita. Društvo je priredilo za 23. februarja igro »Burka o jezičnem dohtarju«, ki je bila dobro obiskana in je lepo uspela. Sedaj se vršijo priprave za materinski dan, ki bo 25. in 29. marca, ko bodo nastopili otroci z deklamacijami, s svojim novim pevskim zborom, z deklamacijami v zboru in člani društva kar s tremi igrami. Vse to bo mogoče izvršiti na odru, ki je popolnoma preurejen in prenovljen. V cerkvi nas pa razveseljuje pevski zbor s svojim lepim petjem in tu in tam nas katerokrat iznenadi moški zbor s svojo pesmijo. To je tisto novo življenje, ki se ga pri nas vse veseli.

življenju. Več let je že bila pri sinu župniku. Od sv. Jožefa si je izprosil lepo, srečno zadnjo uro v 76. letu starosti. Mirno in brez težav je zapala v Gospodu. Na Jožefovo popoldne smo jo pokopali. Nepregledna je bila množica znancev in prijateljev iz cele fare; še celo od Sv. Antona jih je prišlo mnogo, kjer je bila pokojna rojena. Po odpetih slovenskih vigilijah, ki so jih v močnem zboru peli župnik sin, g. župnik Konrad Šeško od Sv. Ane, g. kaplan Jože Krajnc iz sosednih Apač in domači snežnični kaplan, se je v lepem govoru poslovil od rajne g. Šeško. Na grobu je cerkveni pevski zbor odlično zapel v slovo. G. župniku in vsem sorodnikom iskreno sožalje!

Sv. Bolfenk pri Središču. Vzel je slovo cvet mladeniške dobe, ki ga je presadil nebeški vrtar v svoj vrt. Dičila ga je potrpežljivost, poniznost ter globoka vernost. Kot otroka ga je zalotila skrletica, ki mu je zapustila kal nezdravljive bolezni, katero je prenašal potrpežljivo ter Bogu vdano, ne menec se za kako veselo družino do 18. leta. Kot član tukajšnjega katoliškega prosvetnega društva je bil vzoren, prebral je skoraj vse knjige, kar jih ima knjižnica, si s tem bistril um, da ga je marsikdo zavidal pri njegovem talentu. In ta cvet je bil Zadravec Janez iz Vitana. Ne bo pozabljen nikoli in nikjer, to je dokazal njegov veličasten pogreb z obilnim cvetjem. Starši naj bodo uverjeni, da so vzgojili sina, ki jim je bil v čast in ponos ter mladini za vzor.

Potok ob Dreti. Za vedno se je od nas poslovila mlada gospa Ančka Fricelj, p. d. Prednikova mama, posestnica v Potoku, 16. marca. Kot žrtvi materinstva ji je usahnilo življenje ob porodu sinka, ki je tudi umrl. Zapušča žalujočega soproga in dve ljubki hčerki Miciko in Ančko. Komaj 4 leta poročena sta živela s soprogo in v najlepši slogi in sreči. Pogrešali jo bomo vsi, ki smo jo poznali. Počivaj mirno v Gospodu! Užaloščenim preostalim naše sožalje!

Ljubno ob Savinji. Zdi se nam, kakor da je to leto za naš kraj leto smrti. Kajti v kratkih presledkih se oglašajo mrtvaški zvon. Zapustil nas je 25. februarja nadebudni mladenič Božidar Erman v starosti komaj 23 let. Pokojni Božo je bil dijak pravne fakultete na univerzi v Ljubljani in manjkalo je komaj 2 leti, da bi končal

Odprta noč in dan so groba vrata.

Ribnica na Pohorju. V nedeljo dne 15. marca je sprejela črna zemlja v svoje naročje zemljanske ostanke 63letnega veleposestnika Jož. Fornezija. Rajni je bil zlata duša, ljubezniv prijatelj in dober sosed. Težko je komu odrekel kako prošnjo. Kako je bil priljubljen, je pokazal njegov veličastni pogreb, kakršnega je bil v Ribnici gotovo še malokdo deležen. Marsikateri solza hvaležnosti je rosila lica udeležencev pogreba. Trije govorniki so se poslavljali od po-

kojnega, kakor tudi pevci z žalostinkami. Blagi rajni, počivaj v miru!

Marija Snežna v Slov. goricah. Dne 17. marca je zatisnila oči zemskemu solncu po kratki, težki, mukopolni bolezni, vdano in voljno, nad vse priljubljena in spoštovana Elizabeta Vršič, mati g. župnika Srečka Vršiča. Težko, vendar srečno in zaslužno za nebesa je bilo njeno življenje, saj je dala in vzgojila od velikega števila otrok enega duhovskemu stanu in drugo samostanskemu

bliznjega plota vsak svoj kol in jela od zadaj udrihati po množici, ki je obdajala Tevža. Tako je prišel ta do sape. Njega in Zvonikovih dveh, ki nista bila nič mnogo manj korenjaška, so se toliko zbal, da nikomur ni bilo na tem, da bi se z njimi poskusil. Umaknili so se jim, da so mogli puste gnati skozi vso vas, dokler se ti niso zatekli v neki prazen kozolec in se tu zaprli.

Tako jeznega Tevža še nihče nikoli ni videl. Ko se je vračal in prišel mimo krojačeve hiše, je ta prišvedral pred vrata, se razkoračil in smeje se dejal:

»Hehehe, Tevž, danes pa si spet enkrat bil pravi fant od fare. Tak si mi po volji. Lepo si jih spodil, drhal nemarno... Ampak to ti tudi rečem: sam si si skuhal ta močnik in samo s pestmi ne boš ljudi za jezik držal. Tudi drugače se moraš spremeniti, če hočeš priti spet do veljave.«

»Vi, vi, nikar ne govorite,« je sopihaj mladi mož. »Vi ste mi ga skuhal, ta močnik, da, vi, ker ste jezikasti in ker vse raztrobite, kar se vam podne in ponoči sanja.«

»Hoho, poba, nikar tako petelinasto! Jaz nisem ne besedice črhnil o tebi in Marti. Sam se za nos primi! Ali misliš, da ljudje mežijo, ko takle tiček okoli drugega gnezda leta? Ne! Tedaj si prav nalašč nataknejo še očala, da tembolj tenko gledajo, čim bolj slep je tak ščinkavec. Saj ti ničesar ne

obiram. Dekle je pravo; ko bi bil ti pošteno zagrabil, bi bil srečen mož in bi bilo danes drugače s teboj. Pa si odlašal in odlašal in skoparil in stiskal, da si vse zavozil. Kolikor jaz Marto poznam, ne verjamem, da ti bo pri takem močniku, kakor si ga ji skuhal, kaj pomagala.«

»Komu sem ga skuhal?«

»Krištof moj, kaj še ne veš? Sebi si ga in njo si osramotil in vso žlahto svojo. Vse nas mora biti srām.«

»Hahaha! Taka žlahta!« se je razvnel Tevž. »Če bolje nimam, kakor tiste, ki me osira, mi je ljubše, da je ne vidim več in ne čujem več o njej.«

Tedaj pa je tudi krojač vzkipele in po svoji robati navadi zakričal:

»Aha, todi ga je! Moja žlahta ti smrdi? Pa naj bo! Poslušaj, poba, danes sem ti zadnjo prijazno besedo dal; tudi tebi ni več treba z menoj govoriti. Od danes naprej bova tako, kakor da se nikoli nisva poznala. Ali ti je prav, ha? Meni je, hehehehe!«

Pri teh besedah so se mojstru potočile debele solze po licih. Ali jih je spočela jeza ali bolečina ali smeh, tega Tevž ni več spoznal; kajti v njem je vse kuhalo in naglo jo je odkuril. Ko se mu je na stanovanju jeza polagoma zakadila in je misli zopet zbral, mu je srce stisnilo bridko spoznanje, da je bil pregrdo osoren. Zadnjega prijatelja je izgubil. Ako ga še Marta zavrže, potem bo najbolje,

mož redne cesarjeve vojske ter ostanke vojsk rasov Sejuma, Kase in Imruja, ki se sedaj skušajo znova organizirati. Na južni fronti je 35.000 vojakov pod poveljstvom rasa Nasibu, nad 15.000 pod poveljstvom dedžasa Amabije Selastija in v balski deželi okrog 20.000 pod vodstvom dedžasa Merita ter 10.000 mož, kolikor jih je ostalo od nekdanje vojske rasa Deste. Poleg tega je še mnogo četniških oddelkov.

Abesinski cesar je odslavljal evrop. svetovalec in jih odposlal vsacega v svojo domovino. Negus se bo postavil na čelo preostale armade in jo popeljal ali v zmago ali v propast. Če bi

studije. Ko je prišel domov na razvedrilo, je šel z nekaterimi tov. smučarji na domače zasnežene planine. Pri tem se je prehladil; legel je na bolniško posteljo, s katere ni več vstal. Po 14-dnevnem trpljenju je mirno v Gospodu zaspal. Pokojni je bil do 1. decembra t. l. predsednik

tuk. prosvetnega društva. Z njegovo prerano smrtjo je nastala vrzel v vrsti zavešne katoliške mladine. Pogreb je bil nadvse veličasten. Udeležba je pokazala, kako je bil rajni priljubljen. Dragi Božo, počivaj v miru! Žalujočim iskreno sožalje!

Ljutomer. Glasom razglašala načelstva Sadjarškega in vrtnarskega društva za dravsko bano vino v Ljubljani se vrši v nedeljo dne 5. aprila, ob 9. uri dopoldne v meščanski šoli v Ljutomeru zborovanje vsega članstva SVD, kakor tudi vseh prijateljev sadjarstva v srezu Ljutomerskem. Na to zborovanje se vabijo tedaj ne le sadjarji in prijatelji iz področij že obstoječih sadjarskih podružnic, marveč tudi kmečki posestniki, ki še niso člani SVD, osobito iz obmejnih krajev sreza in sploh vsi, ki se pečajo s pridelovanjem in prodajo sadja, ali pa sadje zavživajo. Na dnevnem redu zborovanja so vprašanja, ki bodo zanimala slehernega kmetovalca in človekoljuba. — Odbor podružnice SVD v Ljutomeru.

Razkrižje pri Ljutomeru. Nabiramo prispevke za nove zvonove; stare so nam namreč med vojno odpeljali. Upamo, da bodo že za veliko noč zapeli veselo alelujo. Velike zasluge pri tem važnem delu ima naš g. ravnatelj pa tudi naš vrli prijatelj Makovec Filip, ki je sam kupil mali zvon. Najlepša hvala dobrotniku, ki je naši cerkvi že oskrbel prekrasen baldahin in bandero. Kum malemu zvonu bo že imenovani Makovec Filip, velikemu pa Kutnjak Pavel, katerega zasluga je, da imamo danes na Razkrižju duhovnike. Lepo bo takrat pri nas, ko homo šil na Gibino nasproti zvonovom, kjer nas bodo čakali že od velike sobote in ko jih bomo spremljali na Razkrižje, kjer bodo zapeli veselo pesem »Aleluja«. Mi pa hočemo to veselje deliti z vami in vas vabimo da pridete ta dan na Razkrižje.

Smartno pri Velenju. Najstarejši naš faran Blaž Zabukovnik, po domače Basist, je legel k večnemu počitku. Bog mu je dal učkati 93 let. Bil je mož korenjak za svoja leta. Ni mu bilo

življenje postlano z rožami, a bil je vedno globoko veren in v vseh težavah se je zaupal Bogu. Bil je eden izmed tistih redkih, še danes živelih, ki jih je birmal škof Slomšek. V petek smo ga spremili na zadnji poti. Pred nekaj dnevi smo stali ob grobu njegovega soseda Topolšek Franca, ki je tudi učakal visoko starost. — V bolnici v Slovenjgradcu je smrt presekala nit življenja naši faranki Polenik Pavlini iz Pake, materi treh malih otrok.

KRONICNO ZAGATENJE IN NJEGOVE SLABE POSLEDICE, POSEBNO MOTNJE PREBAVIL,

se lahko odpravijo z davno preskušanim domačim sredstvom za čiščenje, z naravno

FRANZ-JOSEFOVO

grenčico, ki se tudi po daljši uporabi odlično izkaže. Oni, ki so bolni na želodcu in črevesju, a pijejo

FRANZ-JOSEFOVO

vodo, so zelo zadovoljni z okusom, kakor tudi z njenim učinkom.

Ogl. reg. S. br. 30.474/35

Velika Pirešica. Ceste v naši občini bodo že kmalu svetovno znane. Cesta Socka—št. Iij, ki pelje po naši občini, je v takem stanju, da ni že več za nobeden promet sposobna. Ta cesta je bila preje okrajna, toda morala jo je l. 1932 prevzeti občina v svojo oskrbo. Občani apeliramo na sreski cestni odbor in na občino, da to cesto temeljito popravita. Pa tudi na druge občinske ceste I. in II. reda se naj ozira, da bodo prišle v boljše stanje. Res je za občinski odbor težak problem, popravljati vsako leto 42 km občinskih cest s par tisoči dinarjev. Ostale ceste III. reda pa se mora popravilo vršiti itak s kulukom.

Sladka gora. V tukajšnji kaplaniji se vrši od 13. marca dalje gospodinjski tečaj. Voditeljica je gospa Mar. Berce, pomočnica gospa Ivanka

Gorjanc. Z velikim veseljem in zanimanjem se ga udeležuje 17 deklet. Za naš kraj je bil ta tečaj silno potreben in upamo, da bo prinesel veliko koristi, čeprav se je začel na petek dne 13. in je bilo prvi dan le 13 deklet. — Cesto od Lemberga na Sladko goro so vendar začeli temeljito popravljati. Da bi le bilo toliko kredita, da jo speljejo skoz do cerkve!

Marija Gradec pri Laškem. Občinski odbor je imel v nedeljo dne 15. marca svojo proračunsko sejo za proračunsko leto 1936-37. Davčna podlaga v naši občini znaša 91.091 Din. Izdatki so predvideni na 140.362 Din in ravno toliko tudi dohodki. V proračunu je za šolstvo 52.995 Din, za reveže 23.629 Din, za ceste 8000 Din. Doklada na davke bo znašala 123%. Ker pa je upati, da bo del šolskih bremen prevzela banovina, se bodo potem doklade znižale. Za leto 1935-36 smo plačevali 112% doklado. Da se je letos doklada povišala, je vzrok v tem, ker se je znižala davčna podlaga. V zadnjem času se je popravilo v naši občini precej občinskih potov in cest. Kmetje so vozili večinoma brezplačno, a za brezposelne delavce nam je precej prispevala banovina, deloma že lansko leto, deloma pa sedaj. Cene goveji živini so se precej popravile in kmet gleda z večjim upanjem v bodočnost. Želimo samo, da bi se te cene vzdržale, to pa ne bo drugače, če bi se dosegel večji izvoz iz države.

Šmarje pri Jelšah. Sadjarji in zlasti mladina šmarskega sreza, v nedeljo dne 29. marca bo zopet nekaj za vas! Vršilo se bo zborovanje vseh sadjarjev šmarskega sreza, in sicer zjutraj ob 9. uri v osnovni šoli. Slišali boste marsikaj, kar bo vsem v korist. Ostale podružnice naj pošljejo svoje zastopnike in naj gledajo na to, da se tudi člani podružnic zborovanja prav sigurno udeležijo. Posebne pozivnice so prejele vse občine šmarskega sreza, da pošljejo svoje zastopnike, kateri bi tudi prevzeli nalogo, da ustanovijo sadjarsko podružnico tam, kjer je še nimajo. Pozivnice pa bodo prejeli tudi vsi člani šmarske podružnice, za katere je zborovanje obvezno.

Sladkagora. Novov ustanovljeno prosvetno društvo na Sladki gori ima svoj ustanovni občni zbor na tiho nedeljo dne 29. marca, popoldne po večernicah v kaplaniji.

negušu grozila nevarnost, da zgubi zadnjo bitko, namerava po vzgledu nekaterih svojih velikih prednikov ostati na bojišču in umreti rajši junaške smrti, nego se predati Italijanom na milost in nemilost.

Abesinski poglavarji, ki so se predali po zadnjih zmagah Italijanom. Iz Rima poročajo, da so se predali na severnem bojišču zadnji preostanki poraženih armad rasov Kase in Sejuma. Med ujetnik je tudi dedžas Amare, ki je izjavil, da bi bilo sedaj odveč nadaljevati vojno proti Italiji. Ras Kasa je zelo potr, ker se je zavedel poraza. Vojskovodja je sam v zadnjem hipu ušel Ita-

da se spravi in izgine tja, kamor ne seže nobena voda in noben dih domačega kraja.

Dva tedna so ljudje v Podkrajju govorili skoraj samo o Tevžu, o njegovem razmerju z Zvonikovo Marto in da je ne mara več, o njegovi brezsrčnosti in lakomnosti. Tevž o tem ni ničesar izvedel, kajti z nikomer ni govoril in nikamor ni šel kakor s stanovanja na delo in v cerkev.

Tako se je tudi zgodilo, da Marte ni nikoli srečal. V cerkvi je šla večkrat mimo njega, pa ga ni pogledala, da, večkrat se mu je zdelo, da se je namenoma obrnila v drugo stran. Toda tega si zdaj ni smel k srcu gnati; vse misli je moral obrniti nato, da bi se čimprej izkopal iz neznosne stiske.

Ko je videl, da dela Hiršler pri lesni kupčiji ogromne dobičke, je začel misliti, da bi se sam lotil trgovine z lesom. Ko bi bil le denarja imel! S temi borimi dinarji, ki jih je zaslužil in napol za živž porabil, se ni mogel ničesar lotiti. Res da je imel na Blazinovem vknjiženih okoli dvajset tisoč; toda teh se ni hotel dotakniti, temveč jih je hranil, da bi mu bili pri roki, če bi bil brez dela ali bolan. Sicer pa jih je bilo itak zelo težko iztirjati; Blazinovkina hudega pogleda ga je bilo skoraj strah. Toda bodi kakor že: ako bi se mu ustavila kaka primerna kmetija, bi moral izterjati dolg zlepega ali zgrdega.

Odslej je delal, rekel bi, noč in dan; na vsak

način si je hotel do vigredi prihraniti toliko, da bi mogel sam začeti.

Pri tem je na vse drugo pozabil. Na velikonočno nedeljo pa je nekaj opazil, kar mu je težko leglo na srce. Marta je zopet šla ponosno mimo njega in tudi njegove zlate verižice ni več imela. Ali mu je hotela naznaniti, da ga ne mara več? Potem je bilo vse njegovo garanje in računanje brez smisla. Tako ga je vznemirilo, da si ni mogel drugače pomagati, kakor poiskati priložnost in z dekletom govoriti.

Na Belo nedeljo je zasledil Marto, da je šla h Kotniku, samotnemu kmetu v Kotu; Kotnica je bila namreč bolna. Ko se je prepričal, da ga nihče ne vidi, je šel za njo in jo počakal v gozdu. Več ko tri ure je minulo, preden se je vrnila. Tedaj je stopil pred njo in jo prijazno pozdravil. Sprva se je prestrašila, potem mu je hladno odzdravila in odšla mimo njega. Dva, tri koraka je napravila, nato pa je le obstala in se obrnila k njemu, ne da bi kaj rekla.

»Marta, ali si jezna name?« je vprašal v zadregi.

»Jezna? Ne. Po volji mi ni, veš,« je dejala kratko.

»Gotovo te še boli tista pustna; toda jaz nisem kriv.«

»Pač! Ti si kriv.«

»Jaz? Kako? Zakaj?«

Nekaj o razširjevalcih brezverskih knjig.

Piše kmečka žena iz Dravske doline.

Pogosto se vozijo po deželi gospodje z avtom, prodajajo sv. pismo in protiverške knjige ter oznanjujejo neko novo vero. Preprosto ljudstvo jih kaj rado poslušajo. Nekaterih se, kolikor se da iz njihovega vedenja sklepati, tudi to prime, kar ti pridigarji pravijo. Prav zato hočem, čeprav sem preprosta kmečka žena, ovreči njihove trditve, da ljudstvo vidi vso neumnost, ki jo razširjajo takšni ljudje:

1. Pravijo, da je naša vera malikovanje, ker častimo lesene podobe, kipe in slike. Vsak kristjan dobro ve, da mi molimo Boga, ki ga slika ali podoba predstavlja, svetnike pa častimo kot božje prijatelje in naše priprošnjike. Saj je vsakemu otroku podoba matere ljuba in draga.

2. Trdijo, da mi katoličani živimo v temi in zmoti. Ko sem z njimi govorila, sem jih s svojimi vprašanji spravila v veliko zadrego ter jim tako dokazala, da je njihova prosvetljenost v resnici jako, jako majhna.

3. Trdijo: ako bote po novi veri živeli, ne bo niti telo umrlo. Ta je pa res lepa! Dozdaj je še vsak človek umrl, tudi Matuzala, ki je dosegel starost 909 let. Čez 100 let za temi ljudmi ne bo ne šila, ne kopita in ne dret.

4. Trdijo, da sv. Marija ni v nebesih, ampak počiva v zemlji. Že od nekdaj je bila vera Kristusove cerkve, da je Marija kot božja Mati v nebesih ne samo z dušo, marveč tudi s telesom. Tako je postala izmed vseh ljudi najpodobnejša svojemu božjemu, od smrti vstalemu Sinu. Njeno sveto telo ni smelo trohneti v zemlji in razpasti, da bi šele vstalo ob vstajenju ljudi. Marija v nebesih živi in za nas prosi.

5. Trdijo, da sv. nismo baje prepoveduje javno molitev; da je farizejsko javno moliti; kdor moli, se mora skriti. Meni pa

»Zaradi lakomnosti svoje, zaradi skopuštva svojega.«

»Marta, saj sem ti vendar že povedal in priseči ti morem, da nisem lakomen.«

»Kar vsakdo vidi in z rokami otiplje, tega vendar ne boš utajil. Kar obleko ti je treba pogledati, pa človek vse vidi. Najrevnejši ofer ne hodi na praznik s takim starim klobukom in tako bukovo obleko v cerkev kakor ti, bogati Dvornik.«

»Ali ti je moja obleka prerevna?« jo je užaljeno vprašal.

»Obleka mi je prav, ampak vse tvoje stiskanje in garanje in vse tvoje vedenje mi ni po volji. Komur je količkaj zate, tega mora biti sram — res sram.«

Kri mu je udarila v lica. Torej sramuje se ga? Sramuje se ga! ... Toda: ali ji more zameriti? Saj ni čuda, če ga tako sodi, ko je vendar videz ves tak, da je lakomen in skop. Njega samega je sram, če mu ljudje očita, da je stiskač. Kako mora biti šele njo, ki toliko da na čast in dobro ime, zdaj, ko so odkrili njuno razmerje! Pri tisti pustni hudobiji so njo še bolj osramotili kakor njega. Ali ji sme zameriti?

O, saj ne ve, saj ne slutí, v kakšni strašni stiski je. Pa se ji ne sme spovedati, ne sme, ne sme ji razkriti očetovega greha, ne sme ji razodeti, da je berač. Ko bi le sam, sam trpel! Toda Marta trpi

Nalezljiv katar v nožnici

in kužno oteletenje krav kvarijo dobavo mleka. Kot preprečno sredstvo Bissulin! Dobi se samo na odredbo živinozdravnika. Najmanjši tovarniški zavitek 25 vezil. Trajno drži, brez duha, nerazdražljiv. Izdelovatelj: H. Trommsdorff, Chem. Fabrik Aachen. Zastopnik »Lykose«, Mr. K. Vouk, Zagreb, Jurjevska ulica 8.

se zdi, da tisti, ki ramo skrivaj moli, se molitve in vere sramuje. Ti ljudje pa najbrž tudi skrivaj ne molijo. Če bi molili, bi drugače govorili in drugače živeli.

Ko sem tem gospodom dala nekatera vprašanja o verskih zadevah in resnicah, mi niso mogli dati odgovora. Eden je rekel: »Jutri pridem, ali pa čez nekaj časa, da Vam odgovorim.« Pa ni več prišel. Večkrat sem jih videla, kako so se peljali mimo naše hiše, ustavili pa se niso pri nas nikdar. Zato pa opominjam naše slovensko ljudstvo: Ne verujte tem plitvim glavam in gibčnim jezikom! To so plačani ljudje, da bi Vas dobili v zanjke in oslepili za Vašo vero. Pouka iščite v naši cerkvi, v dobrih knjigah in v krščanskih časnikih. Tolažbo in pomoč pa najdete pri Njem, ki biva kot Bog-človek na naših oltarjih ter nas vabi: »Pridite k meni vi vsi!«

Peter Rešetar rešetari.

Lazica v Mariboru. Iz Beograda je prišel v Maribor Lazica. Predaval je. JNSarji so ga poslušali, ker so mislili, da bo potegnil z njimi proti JRZ, govoril pa je le o hrvatskem vprašanju. Jaz tudi tega ne verujem. Prišel je samo, da kot sotrpin potolaži potrte JNSarje. JNSarji so ga zato tako prisrčno sprejeli, ker so nekoč, kolikor se pač še tega spominjajo, slišali, da je Lazar od mrtvih vstal. Morda bi s tem imenom bilo združeno tudi njihovo vstajenje!

Srbujte, hrvatujte, slovenujte! Tako je zaklical senator Djordjevič pri proračunski razpravi

še huje kakor on. Kako dolgo se bo vse še vleкло? Odgovora ne ve. Oprati sramote čisto pač nikoli več ne bo mogel. Ali naj tudi Marto za vse življenje omadežuje? Ne, tega ne sme. Nič več je ne sme siliti.

Trenotek je preudarjal, potem je z muko stisnil iz sebe:

»Marta, veš kaj? Ako hočeš, lahko razdereš. Nič ti ne bom zameril. Potem te vsaj sram ne bo moralo biti zaradi mene.«

Prebledela je in vztrepetala. Šele čez nekaj časa je izbruhnilo iz nje:

»Tako torej! Zdaj si pokazal, kod ga je. Davno že sem si mislila, da ti je žal besede in da bi se me rad otresel.«

»Narobe si me razumela, Marta,« je dejal žalostno; »jaz se svoje besede še nikoli nisem kesal in je tudi nikoli ne bom prelomil. Toda ti jo lahko vzameš nazaj.«

»Saj to je isto.«

»Ne, to ni isto. Jaz se bom besede držal na večne čase in ne bom nikoli katere druge vzel. Toda ti zaradi mene lahko prosto in svobodno izbiraš.«

»Da, da, da, že vem. Ti se sploh ne boš ženil. Ti druge ljubezni nimaš kakor denar.«

(Dalje sledi.)

v senatu onim, ki nočejo več biti niti Slovenci, niti Hrvati, niti Srbi.

Zavihlimo rokave! Dr. Kramer & Co. so se pritoževali v senatu, da se v Sloveniji godijo nasilja. To je res. Cela vrsta ljudi je še, ki so veliko trpeli pod režimom JNS in katerim se kričica še ni popravila. Tega nasilja mora biti konec, zavihlimo rokave in odstranimo vse sledove bivšega režima. Zakaj se ne bi ustreglo g. Kramerju, če tudi je političen nasprotnik?

Jeftičevo postno premišljevanje. Oni, ki so z menoj, niso z menoj. Oni, ki so proti meni, so nad menoj, oni, ki so bili za menoj, jih ni nikjer! Najhujše na svetu je samota.

Mesto Locarno je izpraznjeno. Ker je Nemčija raztrgala Locarno na dva dela, so se moral vsi prebivalci hitro izseliti.

Zbližanje Nemške in Francoske. Svet je res čuden. Stalno je zahteval, da se morata Nemčija in Francija zblížati. In sedaj, ko je Nemčija korakala kakih 30 km proti Franciji, pa se isti svet razburja!

Zopet nova tuja beseda v svetovni politiki. Komaj sem se naučil, kaj so sankcije, že se moram učiti nove tuje besede: simbolično izpraznenje. Francija zahteva, da morajo Nemci izprazniti porensko ozemlje. Anglija predlaga, da naj Nemci to napravijo simbolično. Ker še dosedaj tega niso storili, ne morem še povedati, kaj je to. Zdi se mi pa, da je takole: Francija pravi, da so Nemci prišli in zato naj odidejo. Anglija pa pravi: Najpreje naj odidejo, potem pa lahko zopet pridejo.

Novi orožni listi za samokrese. Ker je v Jugoslaviji postal samokres ~~praktično~~ orodje, so vsi orožni listi za samokrese postali neveljavni in je treba nabaviti nove. Novi orožni list dobi samo tisti, ki dokaže, da ne zna streljati.

Dve kovnici d. d. v Beogradu. Kar je dr. Ko-rošec notranji minister, imajo v Beogradu veliko smolo. Policija je odkrila kar dve falškovnici, ki sta sicer nosili pravo državno ime. Ena je kovala falšdenar poleg pravega denarja, druga pa je kovala falšpolitiko poleg prave politike. Eno je vodil Boško, drugo je vodil Boškovič. Ni čuda, da so tako ljuti na Slovence!

Širite „Slov. gospodarja“!

lijanom. Italijanom sta se predala tudi dedžas mač Allu Tesfal in poglavar amharskega plemena Berte Agos.

Najdeš v kakem kraju ob nedeljah vse polno krčme, ne glasi se, ampak prekrizaj in mimo pojdi.

Ne pravi, kar znaš, ampak pokaži!

Le spoznati si prizadevaj našo besedo čedno olikano, in ljubi jo boš, kakor svoje očesce!

Kratki in kreпки so slovenski pregovori in pristovice, zlahkim jagodam v kiti govora podobne.

OGLASI

v „Slov. gospodarju“ imajo najboljši uspeh!